

U S N E S E N Í

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Goldsteina a soudců a JUDr. Františka Kučery a JUDr. Ladislava Derky ve věci dlužníka **LOM PRAHA, s.p.**, IČO 00000515, sídlem Tiskařská 270/8, Praha 10, zahájené na návrh věřitele **Work Adventure, s.r.o.**, IČO 01723804, sídlem Slavojova 579/9, Praha 2, o odvolání navrhovatele proti usnesení Městského soudu v Praze č.j. MSPH 99 INS 32043/2015-A-6 ze dne 23. prosince 2015

t a k t o :

- I. Usnesení Městského soudu v Praze č.j. MSPH 99 INS 32043/2015-A-6 ze dne 23. prosince 2015 se potvrzuje.**

- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze usnesením č.j. MSPH 99 INS 32043/2015-A-6 ze dne 23.12.2015 odmítl insolvenční návrh, jímž se společnost Work Adventure, s.r.o., (dále jen navrhovatel) domáhal vydání rozhodnutí o úpadku společnosti LOM PRAHA, s.p., (dále jen dlužník) a rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Navrhovatel v insolvenčním návrhu uvedl, že má za dlužníkem pohledávky v celkové výši 907.137,- Kč s příslušenstvím, představující cenu, za provedené servisní úkony za měsíce duben až prosinec 2013. Pokud jde o další věřitele dlužníka, navrhovatel uvedl, že dle jeho informací má dlužník další četné závazky po lhůtě splatnosti. Z veřejně dostupných zdrojů, pak podle názoru navrhovatele vyplývá, že se dlužník delší dobu potýká s platebními problémy, má více věřitelů s pohledávkami po lhůtě splatnosti více jak třicet dnů, které není schopen plnit.

Na základě těchto zjištění soud prvního stupně dospěl k závěru, že insolvenční návrh nemá náležitosti vyžadované ust. § 3 insolvenčního zákona. Vzhledem k tomu, že v insolvenčním návrhu nebyli označeni kromě navrhovatele i jiní věřitelé dlužníka a v insolvenčním návrhu nebyla uvedena splatnost pohledávky navrhovatele a konkrétní údaje o dalších závazcích dlužníka, nemohl insolvenční soud posoudit, zda má dlužník více věřitelů se splatnými pohledávkami za dlužníkem. Protože v insolvenčním návrhu chybí konkrétní uvedení rozhodujících skutečností, které osvědčují úpadek dlužníka,

podle soudu má insolvenční návrh vady pro něž nelze pokračovat v řízení. Proto podle ust. § 128 odst. 1 insolvenčního zákona soud insolvenční návrh odmítl.

Proti tomuto usnesení se navrhovatel včas odvolal a požadoval, aby je odvolací soud zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Argumentoval zejména tím, že pokud se týká jeho pohledávek popsanych v insolvenčním návrhu, uvedl, že ty vznikly z důvodu nezaplacených měsíčních faktur za měsíce duben až prosinec 2013. Doplnil, že splatnost jednotlivých faktur, kterými bylo účtována cena za dodané plnění, je uvedena v příloze „SEZNAM 1“ na straně 12 smlouvy č. 201301 ze dne 3.1.2013, která byla připojena k insolvenčnímu návrhu. Dále obsáhle vysvětlil výpočet výše zákonných úroků. Skutečnost, že se dlužník nachází v úpadku, navrhovatel zjistil z „veřejně přístupných listin na portále a které je možno brát jako seriózně vedené materiály“. Z těchto veřejných materiálů je zřejmé, že dlužník má závazky ve výši 950.000.000,- Kč vyplývající z obchodního styku a úvěru u několika bankovních ústavů. Dále navrhovatel porovnával rozsah těchto tvrzených závazků dlužníka s jeho obchodním jménem a dospěl k závěru, že dlužník je předlužený a tedy v úpadku.

Vrchní soud v Praze přezkoumal napadené usnesení i řízení jeho vydání předcházející a dospěl k těmto zjištěním a závěrům:

Podle ust. § 128 odst. 1 insolvenčního zákona odmítne insolvenční soud insolvenční návrh, který neobsahuje všechny náležitosti nebo který je nesrozumitelný anebo neurčitý, jestliže pro tyto nedostatky nelze pokračovat v řízení; učiní tak neprodleně, nejpozději do 7 dnů poté, co byl insolvenční návrh podán. Ustanovení § 43 občanského soudního řádu se nepoužije.

Náležitosti insolvenčního návrhu vymezuje ust. § 103 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona. Kromě obecných náležitostí každého podání musí insolvenční návrh obsahovat označení insolvenčního navrhovatele a dlužníka, musí v něm být uvedeny rozhodující skutečnosti, které osvědčují úpadek dlužníka nebo jeho hrozící úpadek, skutečnosti, ze kterých vyplývá oprávnění podat návrh, není-li insolvenčním navrhovatelem dlužník, musí být označeny důkazy, kterých se insolvenční navrhovatel dovolává, a musí z něj být patrné, čeho se jím insolvenční navrhovatel domáhá. Podle ust. § 3 odst. 1 insolvenčního zákona je dlužník v úpadku, jestliže má a) více věřitelů, b) peněžité závazky po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti a c) tyto závazky není schopen plnit (dále jen „platební neschopnost“).

K posledně uvedené podmínce ust. § 3 odst. 2 insolvenčního zákona stanoví, že dlužník není schopen plnit své peněžité závazky, jestliže a) zastavil platby podstatné části svých peněžitých závazků, nebo b) je neplní po dobu delší 3 měsíců po lhůtě splatnosti, nebo c) není možné dosáhnout uspokojení některé ze splatných peněžitých pohledávek vůči dlužníku výkonem rozhodnutí nebo exekucí, nebo d) nesplnil povinnost předložit seznamy uvedené v § 104 odst. 1, kterou mu uložil insolvenční soud.

Ze spisu odvolací soud ověřil, že navrhovatel v insolvenčním návrhu pouze uvedl, že má, za dlužníkem splatné pohledávky v celkové výši 907.137,- Kč na jistině a 159.019,- Kč na zákonných úrocích z prodlení specifikované ke dni 20.12.2015, celkem

tedy 1.066.156,- Kč. Dále uvedl, že podle jeho informací má dlužník četné závazky po lhůtě splatnosti a proto má za to, že má více věřitelů se závazky po lhůtě splatnosti delší jak třicet dní, které není schopen plnit, proto pozastavil platby svých závazků, a je předlužen. Navrhovatel v insolvenčním návrhu žádného dalšího věřitele dlužníka neoznačil a ani nic konkrétního neuvedl o případných dalších závazcích dlužníka.

Jak vyložil Nejvyšší soud ČR v usnesení sp. zn. KSBR 31 INS 1583/2008, 29 NSČR 7/2008-A (R 91/2009) ze dne 26.2.2009, požadavek formulovaný v ust. § 103 odst. 2 insolvenčního zákona je srovnatelný s požadavkem kladeným na obsah věřitelského návrhu na prohlášení konkursu ust. § 4 odst. 2, věty první zákona o konkursu a vyrovnání ve znění účinném do 31.12.2007, jež bylo předmětem výkladu podaného pod bodem VII. stanoviska občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ČR sp. zn. Cpjn 19/98 ze dne 17.6.1998 uveřejněného pod číslem 52/1998 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek. Tam Nejvyšší soud ČR na dané téma uzavřel, že věřitel musí v návrhu uvést též konkrétní údaje o dalším věřiteli (dalších věřitelích) se splatnou pohledávkou proti dlužníkovi. Přitom zdůraznil, že povinnost vyličit v insolvenčním návrhu rozhodující skutečnosti, které osvědčují úpadek dlužníka nebo jeho hrozící úpadek, není splněna ani tím, že insolvenční navrhovatel ohledně těchto skutečností odkáže na listinný důkaz, který připojí k insolvenčnímu návrhu jako přílohu.

Vzhledem k závažnosti dopadů, jež může vyvolat i vadný insolvenční návrh v poměrech dlužníka nebo třetích osob, není důvod formulovat rozdílně požadavky na kvalitu jednotlivých skutkových tvrzení, z nichž se odvíjí posouzení úpadku dlužníka. To znamená, že není zásadní rozdíl v požadavku na náležitou identifikaci splatné pohledávky insolvenčního navrhovatele za dlužníkem a na kvalitu údajů, jejichž prostřednictvím musí být v insolvenčním návrhu identifikován další věřitel (věřitelé) se splatnou pohledávkou za dlužníkem.

V daném případě nedostal navrhovatel povinnosti uvést o dalších věřitelích a jejich splatných pohledávkách za dlužníkem takové skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že dlužník je v úpadku. Protože navrhovatel neoznačil jiné věřitele dlužníka, je závěr odvolacího soudu shodný se závěrem, k němuž dospěl soud prvního stupně, totiž že insolvenční návrh navrhovatele vykazuje nedostatky, pro něž v řízení nelze pokračovat. Protože ust. § 128 odst. 1 insolvenčního zákona vylučuje aplikaci ust. § 43 o.s.ř., postupoval soud prvního stupně správně, když insolvenční návrh napadeným usnesením bez dalšího odmítl, aniž by navrhovatele vyzval k odstranění jeho vad.

Na základě těchto zjištění a veden názory vyjádřenými shora neshledal odvolací soud odvolání důvodným a napadené usnesení podle ust. § 219 občanského soudního řádu jako věcně správné potvrdil. O nákladech odvolacího řízení rozhodl s přihlédnutím k tomu, že v něm navrhovatel neměl úspěch a dlužník v něm žádné náklady nevynaložil.

Pokud se týká návrhu dlužníka na vydání předběžného opatření, který byl odvolacímu soudu doručen dne 2.3.2016, odvolací soud konstatuje, že za situace, kdy napadené usnesení o odmítnutí insolvenčního návrhu bylo potvrzeno je již bezpředmětné. Protože z ust. § 146 odst. 1 insolvenčního zákona vyplývá, že účinností rozhodnutí podle ust. § 142, v tomto případě rozhodnutí o odmítnutí insolvenčního

návrhu, zanikají účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení. Vzhledem k tomu, že soud prvního stupně neurčil, že účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení zaniknou až právní mocí rozhodnutí, tak tyto účinky zanikly v souladu s ust. § 89 odst. 1 insolvenčního zákona již okamžikem jeho zveřejnění v insolvenčním rejstříku, tedy 23.12.2015. V této souvislosti odvolací soud odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25.11.2015, sp. zn. 29 Cdo 311/2015, kdy Nejvyšší soud konstatoval, že neurčí-li insolvenční soud jinak v usnesení, jímž zamítá insolvenční návrh (shodně to platí i pro odmítnutí insolvenčního návrhu), zanikají účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení nejpozději okamžikem zveřejnění tohoto usnesení v insolvenčním rejstříku.

Za situace, kdy zanikly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení ke dni 23.12.2015, neměl dlužník žádný důvod domáhat se, aby odvolací soud vyhověl jeho návrhu na vydání předběžného opatření doručenému odvolacímu soudu, až 2.3.2016, že se ruší účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, protože tyto účinky již zanikly.

Pokud se týká požadavku, aby odvolací soud nařídil, aby byla vymazána ve veřejném rejstříku poznámka o zahájení insolvenčního řízení, tak uvedenou povinnost je povinen provést soud, který je příslušný k vedení veřejného rejstříku z úřední povinnosti, a proto mu tuto povinnost nelze uložit soudním rozhodnutím.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí *je* dovolání přípustné, jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak; dovolání lze podat do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Městského soudu v Praze.

V Praze dne 12. dubna 2016

JUDr. Jiří Goldstein, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
I. Bedrníčková